

Den folkliga revolutionens fiender: diktaturen och de kontrarevolutionära reaktionära styrkorna

[Uttalande från Revolutionära vänsterströmningen i Syrien, den 15 januari 2014. Här översatt från den engelska versionen på [International Viewpoint](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

För cirka 2 veckor sedan, efter [tillkännagivandet av] den berömda konferensen Genève 2 som kommer att leda till en dödfödsel, inledde islamistiska grupper och bataljoner ur den Fria syriska armén (FSA) ett krig mot de reaktionära och fascistiska grupperna i ISIS (Islamska staten i Irak och Syrien, eller Dā'ish som är den arabiska förkortningen) med anknytning till al-Qaida.

Vi behöver inte påminna om att den folkliga rörelsen – i synnerhet under det senaste året – inte bara har utsatts för våld och en aldrig tidigare skådad brutalitet från den borgerliga diktaturen, utan också har drabbats av ett dubbelt förtryck från väpnade islamistiska grupper, vars extremism och våld mot militanter och aktivister i den folkliga rörelsen och även mot den folkliga rörelsen själv varierar från grupp till grupp, som arresterar aktivister av olika skäl: sociala sedvänjor som enligt dessa reaktionära grupper står i motsättning till läran i deras tolkning av islam, såsom att röka cigaretter, klädsel etc. Dā'ish har också skjutit och arresterat demonstranter och till och med mördat ett flertal aktivister och en del kadrer ur FSA som var kända för sina förpliktelser mot den folkliga revolutionens principer. Det värsta av detta brutala och reaktionära våld utfördes i stor skala av Dā'ish. Det ledde till en så utbredd reaktion mot dessa grupper att de förlorade allt folkligt stöd. Terror och förtryck var de enda medel som återstod för dem för att hålla kontrollen över en del områden, i synnerhet i Raqqa, Rif-Idlib och Aleppo. Oroligheterna och folkets ilska mot denna grupp drabbade till och med de delar av FSA:s brigader som fortfarande upprätthåller den syriska revolutionens program och kräver frigörelse, demokrati, jämlikhet och social rättvisa. Dā'ish hade en galen ambition att driva igenom sin kontroll över många av de områden som hade befriats ur regimen kontroll. Det fick dem att angripa brigader ur FSA och till och med reaktionära islamistiska fraktioner som har samma ideologiska referenser som dem, och också försöker påtvinga befolkningen en ytterst reaktionär politisk och ideologisk samhällsmodell som grundar sig på ”principen” om att ”bekämpa det onda”. Vid denna tidpunkt, i slutet av november 2013, upprättades ”Islams armé” och därefter ”Islamska fronten” med ett reaktionärt politiskt program som är jämförbart med Dā'ishs ideologiska tänkande. Islamska fronten tillkännagav att den vägrade kämpa för ”demokrati, sekularism och en medborgarstat” och istället kämpade för en stat vars suveränitet enbart skulle grunda sig på hänvisningar till sharialagarna, och där regeringen skulle ta upp frågan om och organisera de enskilda individernas, samhällets och statens uppträdande.

Därefter uppstod ”Revolutionära fronten i Syrien”, bestående av en del islamistiska fraktioner och flera brigader ur FSA, för att ”upprätta en god islamsk ledning”. Det har också gjorts försök att lansera Jabhat al Nusra som bättre än Dā'ish, trots det faktum att de härrör ur samma reaktionära ideologi, har samma fascistiska praktik och trots att båda har band till al-Qaida.

Det pågående kriget mellan de väpnade styrkorna syftar först och främst till att få kontroll över inflytelsezoner i de befriade områdena och upprätta och genomdriva ett ideologiskt herravälde över befolkningen med hjälp av medeltida organisationsformer såsom ”shariakommittéer”. Islamska fronten till exempel, som är störst till antalet, följer det jihadistiska salafistiska politiska tänkande som förespråkas av den reaktionära regimen i Saudiarabien. Av denna [orsak] kan vi med säkerhet säga att de rivaliserande grupper som strider mot Dā'ish, med undantag för några få brigader i FSA som under de senaste månaderna har försvagats och marginaliserats, inte har som mål att återuppliva den folkliga revolutionens mål att störta regimen och upprätta ett fritt och demokratiskt Syrien. De är reaktionära krafter som drivs av ideologisk, militär och politisk rivalitet om kontrollen över de befriade områdena.

Det är återigen de syriska massorna som får betala priset för denna blodiga konflikt, även om den har hjälpt till att avslöja de jihadistiska salafisterna intellektuellt och politiskt. Den har också visat deras härjningar och ohyggligheter, i synnerhet när de lyckats tvinga igenom sin makt och, om också under en kort tid, tillämpa sina sedvänjor. Man kan lugnt föreställa sig att många av de som stödde salafisternas politik eller de som fortfarande befinner sig inom deras inflytelsesfär, kommer att bryta med dem när de inser att de hade fel eller därför att de tvingats stöda dem av nödvändighet eller tvång.

Den nuvarande konflikten har ökat möjligheterna att för det första försvaga de reaktionära krafterna, och för det andra stärka massornas oberoende revolutionära medvetande. Men också uppmuntra en ny start för den revolutionära rörelsen efter perioden av nedgång under förra året (som berodde på det tidigare nämnda dubbla förtrycket från regimen och de reaktionära kontrarevolutionära styrkor-na). I denna mening saknar den pågående konflikten inte positiva sidor. Den har inte bara lyckats undergräva Dā'ishs makt och minska dess förtryck av den folkliga rörelsen, utan kommer högst sannolikt också att leda till en försvagning av deras systerfraktioner i de andra reaktionära grupperna. Efter de bittra erfarenheterna med dessa reaktionära grupper bevittnar vi ett återupplivande av folkets initiativ. Dessa grupper har avslöjat sig som verkliga fiender till massornas kamp och deras uppoffringar för befrielsen.

Återupplivandet av den folkliga rörelsen går också att se i uppsvinget för de folkliga protesterna i de "befriade" [områdena], som "befriades" i början av striderna mot Dā'ish och dess rivaler bland de islamistiska reaktionära grupperna. Det är därför vi inte satsar på att någon av dessa reaktionära fraktioner ska vinna, utan lutar till att revolutionen ska fortsätta och segra. Vi satsar på den revolutionära folkliga rörelsen och de brigader ur det beväpnade folkliga motståndet i FSA som fortfarande identifierar sig med den folkliga revolutionens mål, och med att den ska fortsätta och störta den härskande juntan. Under denna process har det blivit uppenbart att revolutionen står inför många fiender. För det första diktaturen och dess allierade, och för det andra de reaktionära krafterna och deras fascistiska regionala allierade stater som är mot revolutionen.

Vi tar tillfället i akt att fördöma den felaktiga och farliga politiska ståndpunkt som intagits av vissa delar av den mjuka liberala oppositionen, som är knuten till vissa länder i regionen, och som anser att en eliminering av Dā'ish och den Demokratiska unionen i Kurdistan i deras ögon innebär att alla kontrarevolutionära krafter elimineras. Ett Dā'ish kan dölja ett annat Dā'ish. Vi uppmanar till en bred allians mot de två fascismerna, de salafistiska jihadisterna och den blodiga diktaturen, kring den syriska revolutionens paroller om frihet, jämlikhet, demokrati och social rättvisa.

Vi vet att vägen för att uppnå revolutionens mål är lång och svår, och att den kommer att bevittna segrar och nederlag. Vi är icke desto mindre övertygade om att revolutionens låga som fick arbetar-massorna att göra uppror inte kommer att slockna förrän deras krav på frigörelse har uppfyllts. Det kräver att den revolutionära vänstern i Syrien, som har hissat socialismens fana, oförtröttligt arbetar inom ramen för denna komplicerade revolutionära process och åtar sig många uppgifter, varav den viktigaste är att överallt och alltid praktiskt engagera sig i massornas kamp och försvara deras krav och direkta och gemensamma intressen, och på samma gång bygga ett revolutionärt socialistiskt arbetarparti.

Joseph Daher: Assad kommer inte att störtas om inte ISIS störtas

[Intervju med Joseph Daher, från Revolutionära vänsterströmningen i Syrien. Daher studerar för närvarande vid universitetet i Lausanne, Schweiz. Han är grundare av bloggen Syria Freedom och medgrundare av bloggen Cafe Thawra. Har tillsammans med John Rees skrivit boken "The People Demand. A Short history of the Arab Revolutions", London: Counterfire 2011. Intervjun gjordes i början av januari 2014 av medlemmar i den turkiska socialistiska gruppen Devrimci Sosyalist İşçi Partisi. Här översatt från den engelska versionen på [International Viewpoint](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Media i väst hävdar att den syriska revolutionen var bra till en början, men att den på senare tid har kidnappats av jihadister som verkar vara den viktigaste kraften på marken. Har de 3 senaste dagarnas händelser visat på motsatsen? Hur startade allt mot ISIS [Islamska staten i Irak och Syrien]?

Ledande media, både i väst och i Mellanöstern, och regionala och västregeringar har velat få oss att tro att den syriska revolutionen är död och har förvandlats till ett sekteristiskt krig mellan den sunni-muslimska majoriteten och religiösa och etniska minoriteter, eller så har de på liknande sätt sammanfattat händelserna i Syrien som en kamp mellan jihadister och Assads regim. Detta perspektiv har faktiskt fått många att ansluta sig till ett läger bestående av allt från den konservativa högern till "grundläggande antiimperialister", som hävdar att Assad är ett mindre ont än jihadisterna. Men vi ska gå mot båda eftersom de gynnar varandra och eftersom båda försöker upprätta ett auktoritärt system. Följande uttalande är typiskt för denna strömning:

"Vi måste börja tala med Assads regim igen om åtgärder mot terrorismen och andra frågor som är av intresse för oss båda", sa Ryan C Crocker, diplomatveteran som tjänstgjort i Syrien, Irak och Afghanistan. "Det måste göras mycket, mycket tyst. Men oavsett hur dålig Assad är så är han inte lika dålig som jihadisterna, som vill ta över när han försvinner."

Utöver att tro på att samarbete med Assads regim är det bästa sättet att bekämpa jihadistiska och islamistiska¹ extremistgrupper, så bortser detta från regimens historia av hjälp till och samarbete med dessa grupper, som med jihadistgrupperna efter USA:s invasion av Irak 2003 eller med Fateh el Islam i Libanon 2007, och även från att regimen har befriat de flesta jihadisterna och islamistiska extremisterna vid de olika amnestier som utropats sedan den revolutionära processen inleddes, medan de demokratiska aktivisterna har blivit kvar i fängelse, mördats och blivit måltavla för säkerhetstjänsten.

Samma sak kan sägas om den del av vänstern som har övergivit den syriska revolutionen eftersom den sägs ha blivit kidnappad, eller som inte ens stödde den från början. Exempelvis har Tariq Ali sagt att han ansåg att de folkliga rörelserna har blivit "överflyglade av Muslimska Brödraskapet och högergrupper uppbackade av Qatar och Saudiarabien. Desertörer från Assad togs över av Turkiet

1 Med islamister menar vi de som företräder en speciell politisk ideologi och politiska grupper. Vi är mot de islamofoba uppfattningarna och propagandan som sprids av media och vissa delar av vänstern, som betraktar alla muslimer som islamister. Islamska fronten har ett reaktionärt program som i synnerhet kräver en stat med sharia-lagar och har en reaktionär tolkning av religionen, de förespråkar en sekteristisk uppfattning och är mot demokrati som grundas på likhet mellan alla oavsett kön, religion, etnicitet, etc. I augusti 2012 var de också inblandade i massakrer på alawitiska civila i kustregionen kring Lattakia. De har även starka band till de reaktionära regimerna vid Persiska viken.

Denna klara ståndpunkt om Islamska fronten betyder inte att vi bortser från dessa grupper. Det kan ske gemensamma aktioner på det militära området, speciellt mellan FSA [Fria syriska armén] och Islamska fronten mot regimen och jihadisterna, men vi får inte ha några illusioner om att de ska uppnå några av revolutionens mål. För mer detaljer, se *Syria Freedom Forever*.

och Frankrike. Så var upprorets karaktär vid slutet av de första tolv månaderna. Hur kan man undgå att notera detta faktum? Styrkeförhållandena idag är inte till fördel för några sekulära eller progressiva grupper. Att låtsas något annat är att vara förblindad av illusioner eller sekteristiska behov.”² Händelserna de senaste dagarna har visat på motsatsen... Hans blindhet beror på hans brist på analys och att han inte tror på möjligheten av en radikal förändring underifrån, som de syriska revolutionära massorna uppvisat ända från revolutionens inledning. En annan kommentar man kan göra är det ständiga problemet att analysera den syriska revolutionära processen ur ett geopolitiskt perspektiv som helt bortser från den samhällsekonomiska och politiska dynamiken på marken i Syrien. Och många anser att länder som Iran, Ryssland eller Syrien fortfarande är antiimperialistiska stater som kämpar mot USA, vilket är fel på alla sätt. Vi ska inte välja mellan å ena sidan USA och Saudi-arabien och å den andra Iran och Ryssland, vårt val är de revolutionära massor som kämpar för sin frigörelse.

Som Pierre Frank, en fransk trotskist, skrev: ”Låt oss konstatera att marxismens största teoretiker inte alls definierade en borgerlig regims politiska karaktär utifrån de ståndpunkter den hade på utrikespolitikens område, utan endast och enbart utifrån den ståndpunkt den hade i förhållande till de klasser som nationen bestod av.”

Dessutom har båda sidor försökt driva igenom en lösning uppifrån som skulle behålla regimen med hjälp av en lösning som i Jemen (byta ut regimens ledare samtidigt som dess strukturer blir kvar).

Kampen mot Assads regim och jihadisterna är nödvändig för kampen för demokrati, social rättvisa och sekularism. Att söka efter det mindre onda är en väg till nederlag, och att dölja eller tuga om den reaktionära naturen hos jihadisterna och vissa islamistiska grupper som Islamska fronten på grund av att de kämpar mot Assads regim är ren opportunistisk och en väg till misslyckande för den syriska revolutionen.

Och vi har sett att de syriska revolutionära massorna klart inser detta hot genom att fördjupa sin revolution och kämpa mot de delar av kontrarevolutionen som ISIS representerar.

Folkets ilska mot ISIS’ auktoritära metoder och reaktionära ideologi i de områden som befriats från Assads regim har ökat sedan flera månader. Vi ska inte glömma att folket har gjort motstånd mot ISIS sedan ett tag, exempelvis i staden Raqqa som befriades från regimen i mars 2013, och där ungdoms- och folkliga organisationer har demonstrerat och gjort motstånd mot ISIS nästan ända sedan den befriades. Ett flertal kampanjer och demonstrationer har ägt rum mot ISIS’ och Jabhat al Nusras auktoritära metoder i staden. Det har hållits solidaritetsmöten som krävde att kidnappade aktivister som satt i islamistiska fängelser skulle släppas fria.

Liknande protester som ifrågasatte islamisternas auktoritära och reaktionära praktik ägde rum i Aleppo, Mayadin, al-Qusayr och andra städer som Kafranbel under hela 2013.

Vi ska också komma ihåg att en del jihadistiska styrkor som Jabhat al Nusra och ISIS har koncentrerat sig på att försöka få makten i vissa befriade områden och har angripit aktivister och FSA istället för att kämpa mot regimen, medan många jihadister som har strömmat in i Syrien från länder som Irak och Libanon inte samlas vid fronten. Istället riktar de in sina ansträngningar på att befästa kontrollen i landets norra, rebellkontrollerade områden. Många soldater från Jabhat al Nusra drog sig tillbaka mitt under de pågående rebeloperationerna i Homs, Hama och Idlib för att bege sig till provinsen Raqqa så fort provinshuvudstaden där föll i mars 2013. Under striderna om Qusayr i slutet av maj var soldaterna från Jabhat al Nusra påtagligt frånvarande. I början av juni samlades rebellförstärkningar för att inta staden Talbiseh norr om Homs, medan soldaterna från Jabhat al Nusra föredrog att stanna i de befriade områdena för att fylla det tomrum som de till Fria syriska armén anslutna trupperna hade lämnat efter sig.

2 *Intervju med Tariq Ali*, på marxistarkiv.se, s 3.

Vi har hela tiden upprepat att dessa jihadistiska och islamistiska reaktionära grupper är fiender till revolutionen, tillsammans med alla de grupper som uppmuntrar sekterism, tortyr och mord. Det är maktmetoder som är mot revolutionen och måste bekämpas.

I slutet av 2013 och början av 2014 exploderade folkets frustration och ilska efter nya våldshandlingar av ISIS, speciellt mordet på dr Abu Rayyan, en läkare som var medlem i Ahrar Sham (en islamistisk grupp som är en del av Islamska fronten), och på medlemmar i FSA och en del islamistiska grupper, samt angreppet på mediacentrumet Kafranbel den 28 december 2013 och kidnappningen av en del av dess medlemmar.

På grund av sina auktoritära metoder var ISIS i folkets ögon ännu ett av Assadregimens ansikten, som en banderoll vid en demonstration den 27 december 2013 i Mara'at al-Numan i Idlib sa: ”Majoriteten av oss är efterlysta av två stater (Assads regim och ISIS)”.

Den 3 januari 2014 ägde det rum demonstrationer på olika ställen där man krävde att ISIS skulle försvinna och störtas. Paroller som ”Assad och Dā'ish* är samma sak” eller ”Dā'ish försvinn”, som sedan en tid ofta har använts i befriade områden i Syrien, hördes överallt. I en del byar arresterades militärmedlemmar från ISIS, medan andra ISIS-bataljoner sparkades ut efter folkliga protester och militära strider.

ISIS har tvingats lämna många områden, och ofta dödade de då de människor, inklusive aktivister, kvinnor och barn, som satt i deras fångelser.

Medan vi talar äger det rum folkliga protester och militära sammanstötningar mellan bataljoner från FSA och Islamska fronten och ISIS. Trycket från folkmassorna har tvingat militära enheter att agera mot ISIS, speciellt Islamska fronten som i början var ovilliga att agera militärt mot ISIS. Skapandet av Syriska revolutionära fronten i december 2013, som är en samling av FSA-bataljoner, hjälpte också till att samordna aktionerna från lokala FSA-grupper för att inleda denna aktion.

Sedan ett längre tag har de syriska revolutionära massorna visat att deras revolution inte är död och aldrig har varit det. Det är världen som inte ville och inte vill se det.

Vilken är dynamiken bakom offensiven mot ISIS? Är det en plan från den västvänliga oppositionen för att få tillbaka väst på deras sida igen? Eller en explosion av ilska från de syriska massorna som kämpar för att deras revolution ska överleva?

Den västvänliga oppositionen hade inget med dessa mobiliseringar att göra. Under de senaste månaderna har de bara fördömt en del av ISIS' aktioner, men vi ska komma ihåg att SNC [Syriska nationella rådet] trots allt har ett visst ansvar för utbredningen av dessa grupper (som Jabhat al Nusra) eller åtminstone för att ha givit dem täckmantel genom att till en början försvara dem trots deras reaktionära och sekteristiska ideologi, istället för att bestämt stödja den syriska revolutionens principer (Frihet, Värdighet och Nej till sekterism) och göra allt för att utveckla FSA:s demokratiska delar och stärka dem genom att ge dem materiellt och ekonomiskt stöd. Precis som den syriska regimen vill de splittra upp det syriska folket i sekteristiska och etniska delar, medan den syriska revolutionen vill bryta den sekteristiska och etniska uppdelning som regimen har försökt tvinga på folket.

Som vi förklarade tidigare var explosionen resultatet av folkets ilska och viljan att fortsätta och fördjupa den revolutionära processen. Som en symbol för detta såg vi i ett bostadsområde i Aleppo hur paroller som hittills bara använts mot Assads regim, som ”vår revolution riktas mot alla förtryckare” eller ”det syriska folket kommer inte att underkasta sig”, den 4 januari riktades mot jihadisterna. Flera uppmaningar har gjorts att kalla nästa fredag (10 januari 2014), den dag då demonstrationer brukar hållas, för ”Fredagen mot Assad och al-Qaida”.

För de som ansåg att den islamistiska inflytandet över den syriska revolutionen var fullständigt

* **Dā'ish** är den arabiska förkortningen på ISIS – öa.

dominerande och att detta inflytande förklarade de folkliga mobiliseringarna bör – som vi har sagt upprepade gånger – gå igenom sina bedömningar och analyser igen. Upproret i Syrien är en del av de andra folkliga upproren och kampen för demokrati och social rättvisa. Det finns en tredje kraft som är mot både Assadregimens tyranni och de jihadistiska eller islamistiska reaktionära grupperna, och som fortsätter att växa och utvecklas, trots medias mörkläggnings kring dessa grupper. Till och med vissa kretsar som kallar sig vänster döljer detta och föredrar att stanna vid en förenklad uppdelning i sekulära mot islamister eller bara analyserar Syrien utifrån geopolitiska analyser som hindrar dem från att förstå den revolutionära dynamiken och möjligheterna för radikala förändringar underifrån.

Vi, Revolutionära vänsterströmningen i Syrien, har trots våra begränsade resurser ända från början stått fast i våra åtaganden mot revolutionen och har krävt demokrati och socialism, och har inte delat upp grupper eller individer i sekulära och religiösa, utan i de som vill fortsätta revolutionen och uppnå dess mål och de som är mot det.

En banderoll som tillverkats i den revolutionära staden Kafranbel sammanfattar på ett mycket bra sätt den syriska revolutionens anda: ”fienderna är många ... revolutionen är en ... och fortsätter”. Ja, revolutionen fortsätter trots svårigheter och många faror, det syriska folket fortsätter på sin väg mot frihet och värdighet och för att sopa undan alla förtryckare.

Vad tror du striderna mellan ISIS och andra rebellgrupper kommer att leda till? Vilka är den syriska revolutionens framtidsutsikter? Hur ska den segra?

De senaste händelserna kommer definitivt att leda till ett minskande inflytande för ISIS till fördel för FSA:s och Islamska frontens olika bataljoner. Det kan leda till förnyade och fördjupade folkliga mobiliseringar och självorganisationer. Varje avlägsnande av delar av kontrarevolutionen är positivt.

För att svara på frågan om den syriska revolutionens framtidsutsikter behöver vi besvara den på olika nivåer.

På internationell och regional nivå har bakgrunden utgjorts av sammankallandet av ”fredskonferensen” Genève 2 och överenskommelsen mellan USA och Iran om kärnkraftsfrågan. I dessa två händelser kan vi återigen se att de regionala och internationella aktörerna, trots sina skiljaktigheter och motsättningar, är beredda att komma överens och ha gemensamma uppfattningar inför folkliga revolutioner och i vårt fall den syriska revolutionen. Genève 2 har ännu en gång visat att å ena sidan USA, väst och Golfstaterna och å den andra Ryssland och Iran är villiga att uppnå en Jemenlösning för att få slut på den syriska revolutionen och bibehålla Assadregimens strukturer med eller utan regimen.

Gulfstaternas samarbetsråd (GCC), som består av Saudiarabien, Kuwait, Qatar, Bahrain, Förenade Arabemiraten och Oman, utfärdade den 28 november 2013 ett uttalande som slog fast vikten av att stärka det internationella stödet för att den del av den syriska oppositionen som representeras av Nationella rådet, som GCC anser vara den enda legitima representanten för den syriska oppositionen, ska få delta i Genève 2. GCC tillade att konferensen bör leda till ”en överenskommelse för att sätta upp en begränsad tidsram för bildandet av en syrisk övergångsregering med fullständiga verkställande maktbefogenheter, i linje med uttalandet från Genève 1 den 30 januari 2012.” Det sades inget klart om Assads framtid, medan den syriska regimen har upprepat att Bashar al-Assad ska vara den president som ska leda ”övergången” i händelse av en överenskommelse med oppositionen vid Genèvekonferensen i januari.

GCC deklarerade också att de hoppades att Iran preliminära avtal med världsmakterna skulle leda till en komplett lösning av dess kärnkraftskris. Irans utrikesminister Mohammed Javad Zarif besökte i början av december Kuwait och Oman, medan Förenade Arabemiratens utrikesminister shejk Abdullah bin Zayed reste till Teheran i slutet av november.

I en intervju med *Financial Times* sa Irans förre president Akbar Hashemi Rafsanjani att han ville ha bättre relationer till Saudiarabien, medan den nye presidenten Hassan Rouhani deklarerade att bättre relationer till länderna i regionen är en central punkt i Irans diplomatiska politik.

På samma gång har vi bevittnat den gemensamma appellen från Turkiet och Iran den 27 november 2013 för eld upphör i Syrien innan fredssamtalen i Genève, som enligt planerna ska börja den 22 januari.

Trots sin rivalitet har de olika imperialisterna och de regionala makterna ett gemensamt intresse av att de folkliga revolutionerna i regionen, inklusive i Syrien, ska besestras och status quo upprätthållas. Rivaliteten och motsättningarna mellan Ryssland och USA, eller Iran och USA, har fått många att beskriva Iran och Ryssland som antiimperialistiska länder, vilket är helt fel på en hel rad nivåer. Vi ska i sanning inte misstolka den imperialistiska rivaliteten på global nivå mellan USA, Kina och Ryssland som en sorts antiimperialism från Kinas och Rysslands sida. De kanske har olika taktiska mål eller väljer att stöda olika aktörer, men allihopa är borgerliga länder som är och alltid kommer att vara strategiska fiender till den folkliga revolutionen. De är bara intresserade av status quo inom politiska ramar som gör det möjligt för dem att samla ekonomiskt och politisk kapital. Samma sak kan sägas på regional nivå mellan de olika länderna, oavsett om det är Israel, Iran, Turkiet, Saudiarabien och Qatar, etc... Den syriska revolutionen är ett mycket bra exempel i detta avseende, där vi kan se hur olika internationella och regionala stater officiellt stöder olika aktörer och sidor men där alla när det kommer till kritan är mot den folkliga revolutionens mål i Syrien. Den syriska folkliga rörelsen har mycket väl förstått detta genom att vägra delta i Genève 2, och det syns också i alla teckningar som illustrerar hur olika internationella och regionala aktörer sitter vid samma bord som Bashar al-Assad för att avgöra Syriens framtid. Utifrån samma tankegång inser de mycket väl vad avtalet mellan USA och Iran innebär för Syrien: att komma fram till en politisk övergång som respekterar bådas intressen medan de folkliga rörelsernas krav ignoreras.

Vi måste också förstå att ingen regional eller internationell makt kan vara vän till den syriska revolutionen, utan bara de kämpande folken i regionen och på andra ställen.

Vad gäller den syriska revolutionen på marken så måste massornas självorganisering både vad gäller civila och militära aktioner fortsätta och samordningen mellan de två fördjupas. FSA:s demokratiska del måste få vapen utan några politiska villkor.

På grund av strukturen hos den syriska regimen har det alltid varit svårt med en rent militär seger. Armén bygger på sekteristiska, skyddslings- och stamallianser och beskydd, samtidigt som den upprätthåller ett ytterst förtryckande och totalitärt system inom de väpnade styrkorna, och har på så sätt gjort det svårt med massavhopp. Den får också materiellt och ekonomiskt stöd från Iran och Ryssland utöver den hjälp som sekteristiska militära grupper, inklusive Hizbollah, ger. Det är därför vi alltid har hävdat att vi måste kombinera det väpnade folkliga motståndet med "fredligt" eller civilt motstånd (strejker och andra aktioner) som kommer att göra det möjligt att störta regimen. Det är ett sätt att hjälpa till att överbrygga den nuvarande asymmetrin till förmån för regimen och destabilisera den ännu mer.

Denna asymmetri kommer hursomhelst att bli svår att övervinna militärt så länge de folkliga och demokratiska krafterna i Fria syriska armén inte stöds materiellt och ekonomiskt.

Avslutningsvis går det inte att återvända till Assadregimen från perioden innan revolutionen inleds och andra sorters förtryck. Det finns inget alternativ till att fortsätta revolutionen. En av de främsta paroller som demonstranterna i Syrien ropar är "Hellre död än förödmjukelse". Samtidigt måste vi vara klara över att de islamistiska reaktionära grupperna är ett hot mot revolutionen och för uppbygget av ett demokratiskt, socialt och icke sekteristiskt samhälle i Syrien. Om de angriper revolutionärer måste de fördömas och utmanas på olika sätt.

Revolutionärernas roll är att stå på de folkliga organisationernas sida under deras kamp för frihet

och värdighet, och så mycket som möjligt radikaliserar den folkliga rörelsen i riktning mot progressiva mål, samtidigt som de kämpar mot opportunistiska och reaktionära krafter som går mot folkets klassintressen.

Detta är Revolutionära vänsterströmningens linje i Syrien, och trots sina blygsamma resurser har den aldrig vacklat i sitt engagemang för revolutionen och har krävt demokrati och socialism. Partiet har kämpat sida vid sida med folket och alla demokratiska krafter för att denna stora folkliga revolution ska segra, precis som det har kämpat för att bilda ett socialistiskt arbetarparti. Vi delar inte upp grupper eller individer i sekulära och religiösa, utan i de som vill fortsätta revolutionen och uppnå dess mål och de som är mot det.

Uppbygget av ett revolutionärt parti jämte och i den stora folkliga rörelsen, ett parti som står fast vid revolutionens principer (demokrati, social rättvisa och nej till sektarism), är inte en utopisk dröm eller förhoppning, utan mest av allt en politisk nödvändighet för att göra det möjligt att fortsätta revolutionen och uppnå dess mål.

Vi skulle också vilja avsluta med att upprepa att det inte går att uppnå någon lösning om man inte tar itu med både de demokratiska och sociala frågorna, med andra ord att de sociala kraven varken kan skiljas från eller underordnas de demokratiska kraven, att de går hand i hand.